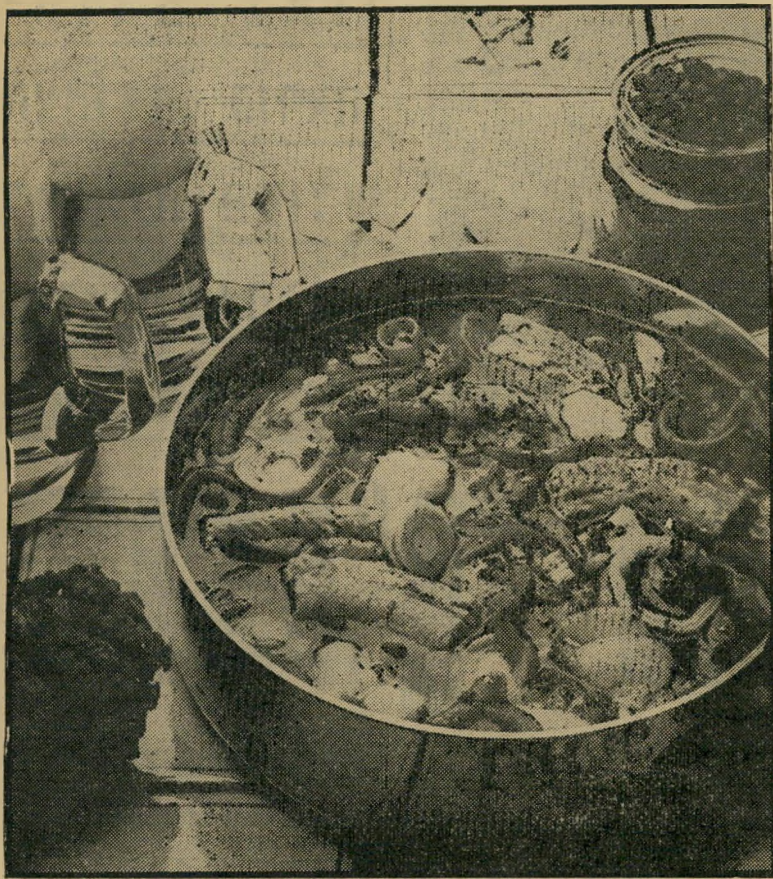

ועוד בעניין שביתת הרעב של הד"ר מיישכן

שביתת רעב עדימוות ומה שממתין למפסיד

עד לארצות-הברית של אמריקה — ובכלל שלא לאכול בחברת הצדיקים. אך נחזור לענייננו. מכיוון שלא נמצא לי מועמד להתערבות, ולמעשה לא היה לי עוד עניין אישי בהמשך קיומו ה"אנושי של הד"ר מיישכן, התחלתי לקוות שבכל זאת יקרה הנס, והוא יגשים את אימונו עד תום. למה לא? כל כלל זקוק ליוצא-מ"הכלל, ולי היתה הרגשה שהכלל שלי — שאנשים סתם אינם מרעיבים עצמם עדימוות — אני יזכה במהרה ליוצא-מ"הכלל משובח כמו מישה מיישכן. בכל זאת — איש עם הדרת פנים, זקן ותואר אקדמי.

אך לא. לצערי הרב, נתלה הד"ר מישה מיישכן במין תירוץ קלוש — איזו עצרת משונה ליד הכותל — כדי לזנוח את עניין עצירת-הנסיגה ולחזור אל ה"סטייקים, היין והחביתות. אני אמנם מעריך את העובדה שבמשך כמה שבועות — זה לפחות מה שהוא מספר — התנזר הד"ר מן הזלילה ומן הסביאה, אך זו הערכה מוגבלת. זה לא אותו דבר כמו למות.

ובכל זאת, יש לי הצעה מעניינת, אני חושב לד"ר מישה מיישכן. וזו ההצעה. שינוי — הוא ואני — נפתח בשביתת-רעב עדימוות. הוא — בעד עצירת-הנסיגה בסיני, ואילו אני — נגד עצירת-הנסיגה. מכיוון שלד"ר מיישכן יש כבר נסיון בכגון-דא, סבור אני שמן ההיגיונות שיינתן לי, "פור", מה שנקרא בעברית מיקדמה, ויתחיל בשביתה שלו — או ארבעה ימים לפני, או לפחות יומיים.

אני מציע שהתחרות תהיה על בסיס העיקרון הספורטיבי הידוע, "כל המקדים זוכה". כלומר: אם יקדים הד"ר מישה ויתפגר — תיעצר הנסיגה. ואילו אם אנוכי אתפגר ראשון — תימחד הנסיגה כסידרה. כך תהיה לכל אחד מאיתנו מוטיבציה גבוהה לרעוב היטב-היטב, ולא "לסבן", כמאמר הצברים.

ההצעה הזאת רצינית בהחלט מצדדי, ולקוראים המופתעים, המכירים אותי כאדם אוהב חיים, אסביר את הרקע: בימים אלה אני עובר תהליך מכאיב ומדאג של עקירת כמה שיניים, וממילא אני מנוע מתענוגות הלעיסה. ואם אפשר לעשות באותה הזדמנות קצת הון פוליטי — מה טוב. ממילא אני בטוח שבסופו של דבר נזמן שינוי אל הרבנים הראשיים או אל מר בגין, ולכל אחד מאיתנו תינתן הבטחה רצינית.

אני איני מכיר אישית, כמוכן, את הד"ר מיישכן. מדוע, אם כן, בוודאי יתהה הקורא, הייתי מוכן לסכן בקבוק ויסקי, שמחירו בימינו אינו נופל מ-200 שקל, על בסיס ההנחה שלא ימות?

ובכן, אני מעריך שיש לי הכרה כלשהי בעניין הטבע האנושי. אילו היה הד"ר מיישכן חייל (האומנם היה? סתם שאלת בנינים), או אסיר (האומנם לא היה? מדוע?) הייתי נוטה להתייחס לאימוני ביתר רצינות. המזון בצבא ובבתי-הסוהר הוא מסוג כזה, המקל על שובת-רעב עדימוות — ראה לוחמי החופש האיריים. אך מכיוון שמשום-מה לא היה הד"ר שלנו חייל או אסיר, נטויה להאמין שלא יגשים את אימונו הירוא. כזהו הטבע האנושי. אדם מוכן לוותר על עניינים רבים, ולעתים אפילו על ה"חיים, אך לעולם לא על מזון טוב. סטייק לבן, למשל, ברוטב פיטריות, כוס יין לבן, צונן ובוטר קצת, או אפילו גבינה בקינמון מוגלגלת בחביתתיה — הראו לי את האיש המסוגל להעדיף את המוות על פניהם, ואפילו מזומנת לו סעודת שור וליוותיו הגונה בחברת צדיקים, שם למעלה. זה מה שאני תמיד אומר: טוב מושב-לצים עם טוסט גבינה למטה, מאשר סעודת-צדיקים עם בשרי השור למעלה.

יש לי הרגשה שכמוני חושבים גם טובי הרבנים שלנו, שאם לא כן לא היו עושים מאמצים רבים כליכך שלא להיפטר מן העולם — כמו שעשה, למשל, הרב גורן כנסע לניתוח ידוע

שירה בציבור

אני באמת שמח שסוף-סוף הוחלט לעשות סדר בעניין השירה-בציבור, שכי ידוע היא מימד חשוב מאוד בתרבות הלאומית שלנו, ומסמלת את הקשר ה"עמוק שלנו עם השורשים החלוציים. ואך טיבעי היה, שמי שעושה סדר בעניין היא המשוררת, המלחינה והפזי-מונאית נעמי שמר, שיש לה זכויות עצה מות בשטח זה של שירה בציבור. ובכן, כיצד, על-פי נעמי שמר, קוראים למאורע שבו יושבים להם האנשים ה"יפים בבתיים היפים ושרים בצוותא את השירים היפים?

שירת רבים קוראים לזה. ואיך קוראים למאורע שבו עומדים ה"פועלים בשדה ובחרושת, ושרים את שיריהם שלהם?

שירת ערבים, קוראים לזה.

יש משהו מרתק בעניין המוות. אני מניח שחלק מהעניין נובע מכך שהתורפה היא נפוצה כליכך. סטטיסטיקאים חקרו ומצאו ב-98.4% מכלל האוכלוסיה מתים בסופו של דבר.

יש גם גיוון עצום בשיטות המיתה. מחד גיסא, יש בעניין המוות משהו מעורר פלצות וזוועה, ריגשות פחד, חיל ורעדה. אך אין להכחיש שיש גם סוגי מוות אחדים — נער יספרם — העשויים להביא לא רק להתעלות נשמתו של הנפטר, אלא גם להתרוממות הנפש מצד המשקיף הבלתי-תלוי.

אחד מאלה הסוגים הוא המוות מצוץ, מה שמכונה בלשון העם התאב"דוה. תתיסוג של מוות זה, הינו שביתת-רעב עדימוות מסויבות פוליטיות. כותב שורות אלה, מיום שעמד על דעתו, תמיד השקיף בעניין רב מאוד אחרי האנשים שמאיימים להתאבד אם ממשלתם לא תבצע דבר זה-או-אחר.

עניין זה, שגיליתי בתופעה, לא היה נטול צדדים מעשיים. הנה, למשל, לפני כמה חודשים טען הציר הידוע אנדריי קלצ'ינסקי, כי ירעיב עצמו עדימוות אם לא ייעשה משהו — כבר אינו זוכר מה, אך אני כמעט בטוח שהיה לו איזה קשר לשגרירות הגרמנית. כתבת אחת שלנו, שהביאה את הידיעה המרתקת, היתה בטוחה בכנות כוונותיו של האיש. עד כדיכך היתה משוכנעת שהסכימה להתערב עימי על בקבוק ויסקי שאכן בעבר אחרי שובת-רעב מסוגו של קלצ'ינסקי, כמו ראשי המועצות המקומיות היהודיות בגדה המערבית, ידעתי יפה שמר קלצ'ינסקי יעדיף שיחה עם מר בגין על-פני המוות, למען האמת, קשה לי להאשימו על כך. אף אני מעדיף שיחה עם מר בגין על-פני המוות, אף שרצוי כי השיחה לא תאריך יתרי-על המיודה, ותהיה נעדרת מגעים גופניים כלשהם. מכל מקום, זכורני שאותה ה"ערבות הביאה לי בקבוק ויסקי מסוג 100 חלילונים. זהו ויסקי לא רע, שאני מעדיף אותו על פני יונתן המהלך, אך J&B אני אוהב יותר.

והנה, כאשר התחיל הד"ר מישה מיישכן את שביתת-הרעב שלו למען עציר-הנסיגה בסיני, הייתי בהחלט מוכן להעשיר את מזווה-המשקאות שלי ב"בקבוק ויסקי נוסף, אך לצערי לא היה מוכן איש ממידועי להניח שד"ר מיישכן אכן ירעב עד מוות, אם לא יקבל הבטחה מפורשת שהנסיגה שם תיפסק. קטני-אמונה שכמותם.

צאת צבאה ומכל מה שיש בידי החקלאות ובידי התעשייה גם יחד. היהודי הוא מלווה-ברביית, והמלווים-ברביית ישלטו במדינת-היהודים, ומי שיבקש למצוא היכן הריבית הקצוצה הגבוהה בעולם — ילך שמה.

גלוי וידוע שלא תמצא יהודים רבים בין פועלי-הכפיים, עובדי-החרושת והאיר כרים. כך גם במדינת-היהודים. בוודאי ימצאו להם איזה עם אחר שיעשה ה"מלאכות הללו, והם עצמם יהיו בחנינת מנהלים ומשגיחים. אפשר שמתיימעט יה"ר דים נחותים — דבר זה מוצא אתה גם באירופה — יהיו עובדים שם. אך גם הם יבקשו להיות ספרים בבורסה או מלווים ברביית.

אנשי ריב ומדון הם היהודים לכל עם אחר, שאוהבים רק זה את זה ובטוחים תמיד בצדיקתם, ובוודאי תהיה המדינה שלהם נתונה בריב ובמילחמת עם מדינות רבות שסביבה. וגם כשריצו הללו להשלים, תמיד ימצאו היתרים איזו עילה להימנע מכך.

ובכל זאת, תהיה סמוך ובטוח ישכמיני הגם כאן, ימצאו להם גם כשהיה להם מדינה גדולה, איזה ארון חזק להישען עליו ולחסות בצילו. יקחו להם את ה"עומונים או האנגלים, ואולי את האמריקאים או הגרמנים. ויהיו מתחנפים אליהם לשון ומוכנים לעשות כל שירות בזוי שבבווינים, ויבליבד שיתנתן להם החסות שאין הם יכולים בלעדיה.

עד כאן דברי דה"וויז, שנכתבו בינואר 1910 בגליון יום הראשון של "לה פאריזיין רואל". אותו דה"וויז, מוסר לי ידידי מפאריס, נפטר מן העולם ב"מילחמת העולם הראשונה כסגן בצבא הצרפתי, ולא זכה לראות בהתנפצות כל נבאותיו כאשר קמה מדינת-ישראל.

השבוע
עובר
ושב
מאת פרנקל שלימה

אלטנוילנד

באסטרטגיה הצבאית מקובל שעל ה"תוקף לדאוג לכך, שיחס הכוחות בינו ובין המגונן יהיה שלושה לאחד, כדי להבטיח את הצלחת ההתקפה וכיבוש היעד. והנה, כך מפרסמים העיתונים, גדול היקף המאזן של הבנקים במדינה שלנו, אותה גורה אמריקאית, פי שלוש מהיקף התוצר הלאומי. כלומר: אילו רצו הבנקאים, יכולים היו לכבוש את המדינה, ואם אינם עושים זאת, אין זאת אלא משום שהמדינה כבר מזמן נמצאת בידיהם.

הירהור מוזר זה עלה במוחי, משום שבימים אלה שיגר אלי חבר שנמצא בפאריס מיסמך מעניין מאוד. אותו חבר יושב לו בסיפריית "הסורבון", ודולה

ויקטור אנרי דה-וויז, אנטי-שמיות מתחילת המאה

משם מיסמכים שונים שעניינם האנטי-שמיות האירופית בתחילת המאה שלנו — אותה אנטי-שמיות שהביאה לשואה הידועה.

אחד האנטי-שמים הידועים בפאריס באותה תקופה היה אחד בשם ויקטור-אנרי דה-וויז. להלן רשימה קצרה ש"פריסם בעיתון האימני-המלוכני, "לה פריזיין רואל" (ה, פאריסאי המלכותי). כותרת הרשימה היתה: מיזנת היהודים.

אילו מומן הזדמן לי לקרוא את סיפרו של תיאודור הרצל אלטנוילנד, שם הוא מתאר כיצד תיראה מדינת-היהודים, כאשר תקום. כל מי שמכיר יהודים, כמונו, לא יוכל להתאפק מלצחק למקרא התיאור הזה.

איזו מדינה תהיה זו למעשה? ברי וברור שישלש שם הכסף. מיהו היהודי? היהודי הוא שילוק. היהודי הוא זיס. היהודי הוא רוטשילד. שילוק, זיס ורוטשילד יהיו שליטיה של המדינה הזאת. והכסף שהיה בידיהם, גלוי וידוע שיהיה רב מכל אוצרות-המדינה הזאת, מכל ה"ר